

grinte med en stor, rød, halvaaben Mund, der fik hans Kinder til at brænde. Gamle Drømme vaagnede paany i hans Bryst, . . . Drømme om Natmandsliv og Natmandslykke paa den store, frie Hede, Drømme om et sorgløst Vandrerliv, om et Hjem i et Telt eller en Jordhytte, ene med Stjernerne og de flyvende Skyer.

Slæden standsede først helt nede foran Byen, og Pigebarnet vilde nu rejse sig for at vende tilbage til sine Veninder. Men Peter Andreas tvang hende til at blive siddende, — han vilde ikke slippe hende og gav sig til at trække hende opad Bakken. Fod for Fod stred han sig opefter med sin tunge Byrde. Han indbildte sig at være en Kriger, en Viking, der vendte hjem fra Sejrstogt i fremmede Lande og førte sit Krigsbytte med sig, en dejlig Kvinde, en ranet Prinsesse, der nu skulde være ham til Vilje deroppe i hans Bjælkehus dybt inde i Skovene, . . . og sporet af sin Fantasi stemmede han Fødderne mod den isglatte Skraaning med en Kraftanstrengelse, saa Sveden sprak ham af Panden.

Da de havde naaet Bakketoppen, og idet han igen anbragte sig bag paa Slæden for at fare nedover, vendte Pigen sig om imod ham og sagde:

„Er det sandt, hvad de siger, at du er en Søn af Præsten?“

Spørgsmaalet trak ham saa hovedkuls tilbage til Virkeligheden, at han formelig blegnede derved.

„Nej!“ stødte han frem mellem Tænderne — med et Eftertryk, der forplantede sig helt ned i hans Fødder. Og Blødøren fløj nedover Bakken, saa Skinnejernene sang.

Og virkelig havde han heller aldrig saa stærkt som i dette Øjeblik følt, at han ikke hørte hjemme dernede i den halvmørke, beklumrede Stue, hvor hans Fader og Søkende nu sad og sang Salmer og bad bange Bønner midt i Vinternattens Eventyrpragt — en Slags Underjordiske, blinde for Lysets Glans, fulde af Gru for Livet og dets Herlighed. Han følte sig tusinde Mile borte derfra, i en hel anden Himmelegn, i Pagt med Solen og Stjernerne og de sejlene Skyer.

Tys! — Hans Øre fangede med eet en gammelkendt Klang dernedefra . . . Kirkeklokkens Slag. Som et Budskab fra Under-